

RAPSODIA VULGARIS

aneb

Kluby poetických sprost'áků III.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu nebo v aplikaci. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takové sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Milan Valenta, Miroslav Demel, Rudolf B. Beran, Pavel Svoboda, HW Anonyma, Jana Chalupová Hlávková, Michal Růžička, Josef Valenta, Pavel Kašpar, 2020*
Illustrations © *Hana Kasíková, 2020*
Obraz na obálce © *Milan Valenta, 2020*

© *Carpe diem, 2020*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-286-0

ISBN 978-80-7487-287-7 (pdf)

Úvodem *čili malé naznačení, oč půjde*

Vulgární poezie nemusí nutně hýřit přemírou vulgari-
zmů. Stačí obskurními tématy vzbudit ve čtenáři před-
poklady k evokacím chlípných obrazů, anebo spíš jen
vyloudit pousmání nad popisem choulostivých život-
ních situací (víceméně erotických), které v jiných lite-
rárních žánrech bývají často tabu.

Vulgarita může být otevřeně vyřčená, mnohdy se
však skrývá mezi řádky. Je výsostným právem čtenáře
jí připustit právě tolik, kolik sám unese, kolik mu jí do-
volí vlastní fantazie a vkus. Při čtení je dobré umět se
každopádně povznést kousek nad svůj práh únosnosti,
a – přijmout hru.

I sprostácká poezie může mít svůj glanc,
když básníci „Valentovci“ dají nitro všanc.
Rým přichází často s chvatem,
v nevhodný čas – za volantem,
ve vaně, ve spánku –
hned vstaň, piš! Jen stránku...

Utkvělý verš zatýká
volnou mysl básníka;
bere si ji jako rukojmí,
řka: „Z mozku i srdce ukroj mi!“
Neodbytně vtírá se:
tak zná „pipka“ „bimbase“.

Tak vidíte: první vulgaritou zavánějící verše máte za
sebou. Přežili jste. Proto směle pokračujte v listování!

Ve výše uvedené básni se poprvé objevuje označení
„básníci Valentovci“. Použil jsem ho v souladu s fak-
tem, že spisovatel, výtvarník, dramaterapeut, univerzitní
profesor a organizátor kulturního života Milan Valenta
sdružuje kolem sebe řadu nejen literátů, ale i umělců ji-
ných oborů, a podněcuje je svou neúnavnou aktivitou

k činnosti. Jeho výsadní postavení v této skupině už znamenaly nezávisle na sobě známé osobnosti kultury: Alfred Strejček, Jaroslav Dušek, Ivo Šmoldas a další hosté hudebně literárních podvečerů.

Mnozí čtenáři jakseptří ocení promyšlenou smyslnost dvojsmyslů skloubenou s charakteristickou metaforičností. Tato kombinace je pravým kořením vulgární poezie. A právě ona dvojakost zde potvrzuje všudypřítomnost sexuální symboliky. Tvorba básníků i prozaiků Milana Valenty a jeho jmenovce Josefa, Pavla Svobody, Rudy B. Berana, Michala Růžičky, HW Anonymy, Jany Chalupové Hlávkové, Pavla Kašpara a dalších je toho dokladem.

Ještě vám dlužím malé vysvětlení názvu knihy – *Rapsodia vulgaris*. Možná se vám vybaví pejorativní přízvisko pro určitý typ žen „*stará rapsodie*“, tedy vyžilých ženštin se sklonem k hysterii a zveličování zcela triviálních záležitostí. Tuto kategorii žen však teď rozhodně nemám na mysli, a ani bych si nedovolil uvádět zde konkrétní příklady...

Rapsodie je výraz obvykle používaný v oblasti hudby. Jde nejčastěji o instrumentální skladbu s výrazně dramatickým obsahem. V případě literární podoby se může jednat o starořecký epos (tuto alternativu hned vyloučím), vzletnou pěvnou báseň (zde už se blížíme reálnému obsahu knížky) nebo o moderní lyrickou báseň vznešeného obsahu. Tady jsem téměř uhodil „hlavičkou na hřebíček“! Význam slova „*vulgaris*“ není třeba objasňovat...

Knížka pojednává x-krát o tomtéž, avšak devětkrát jinak, tak, jak jiní jsou samotní autoři. Prozkoumat tyto odlišnosti stojí určitě za to.

Přeji vám nad stránkami publikace dobrou zábavu s přátelským upozorněním, že občasný malý ruměnc ve tváři není (a to nejspíš ani z hlediska poetoterapie) na závadu.

Miroslav Demel

Milan Valenta

Dramaterapeut, speciální pedagog, výtvarník a spisovatel, samozvaný náčelník Klubů poetických sprostáků a spoluvynalezatér vulgární poetoterapie.

Tou dobou, a přitom úplně jindy...

...nějaký chlap se psem na vodítku telefonoval na ulici malým přístrojem, kterému se říká mobil: „Chceš ho?“ zeptal se a přiložil mobil k vlčákově mordě. Pes chvíli naslouchal, pak začal kňučet, vrtět ocasem a nakonec štekat.

Pozoroval ten výjev z okna fakulty a vzpomenu si, že mu Pazderová nedávno pořídila vlastní mobil a ta, která ho oslovovala otče, jej naučila, co s ním. Poté, co doma naznačil, že nejspíš prodělal latentní mozkovou příhodu, se k němu chovali tak, jako se dospělí chovají k cizímu děcku, které se zrovna pokálelo. S převahou dospělých ho naučili vybírat peníze z bankomatu, vysvětlili, na co je ten automat na chodbě, no, na kávu, otče, na kávu přeci..., a jak s počítačem. Ovšem noční můrou se mu stala představa chvíle, kdy se měl prvně postavit před studenty oboru, jenž byl dočista jiný, než jak ho poznal.

Ozvalo se zazvonění služebního telefonu. Odstoupil od okna a zvedl sluchátko s pocitem, že tento způsob komunikace vnáší přeci jen závan jistoty do světa, který ho drtil mezi pařáty.

„Už jsi u sebe?“

Nejistě se rozhlédl po kanceláři: „No ano, kdo volá?“

„Nedělej, že nepoznáváš svoji myšku! Hned jsem u tebe, co ty na to, kocourku?“

Kocourek na to nic. Co by taky, když mu hlas nikoho nepřipomněl a jediné, co se mu z paměti vytanulo, byla říkanka z dětství: *Myšičko, myš, pojd' ke mně blíž, nepůjdu, kocourku, nebo mě sníš...* Ale ta se situací, v níž se nacházel, neměla nic společného.

Do kanceláře vplula ochechule s fialovým melírem, a aniž by ho nějak varovala, povalila jej na pohovku a v polokleče mu vrazila do úst špičatý jazyk. Než se stačil vzpamatovat, měl svlečené sako a rozepnutý poklopec. Zaúpěl a vši silou se snažil vetřelce setřást, ale ženština na něm visela tak úporně, že výsledkem snahy byl pád těl na podlahu. Ochechule to vzala jako projev nezadržitelné vášně a začala ho mrouskat ve tváři a přes krk směřovala níž a níž. Teprve když znehybněl (vzpomenuv si na jedinou možnou obranu člověka při napadení medvědem, a medvěda ta ženština připomínala), usoudila návštěva, že došlo k dostatečnému nasycení erotické přede hry a vačnatou bradu zapíchla ke dveřím.

„Zamkni, myšáku!“ rozkázala.

Využil chvíle nepozornosti a bleskově se vysmýkl ze sevření: „Ne – nemůžu, paní... mám konzultační ho-hodiny!“

Posadila se distinguovaně do křesla: „OK, tak dáme řeč. Už si jí to pověděl?“

„No, nee... a komu vlastně? A co?“

„Tím, že ze sebe uděláš blbce, se z toho nevykrotíš, nebo jsi tak naivní, že si myslíš, že jo?“ přistoupila k němu a prudce mu sáhla do rozkroku, jenž si nestačil dopnout.

Vyjekl: „Ne, ne... já jen abych věděl, z čeho se nemám kroutit,“ kroutil se obavou z dalšího výpadu fialové fúrie. Tušil jen, že to všechno nějak souvisí s historií těla, které nyní má, a snažil se pochopit co nejvíce, aby ještě nezhoršil svoji pozici na fakultě.

„Jo, tak ty nevíš, tak to si piš, že se postarám, aby sis vzpomenu!“

Preventivně se kryl v rozkroku, když tu se ozvalo zaklepání na dveře. Zvuk, jako když kohoout plaší smrt.

„Dále!“

Ochechule srovnala fialový drdol a ve dveřích se otočila: „Uvidíme se jako vždycky... a dojdi včas, jinak...“ naznačila drcení malé kulové věci v pěsti a nebylo jí více.

Tentokrát vkráčela do kanceláře pohledná čtyřicítka střížená na ježka a oblečená ve stylu nenucené elegance. Takový ten typ, který odolává času i milencům, femme fatale pro celého muže, kterým se Milouš být rozhodně necítil.

„Přejete si, prosím?“

„Mohu se posadit?“ posadila se do křesla uvolněného ochechulí, a jak přehodila nohu přes nohu, rozparek sukňě vykouznil opálené stehno, kterému scházel jen fous k naprosté dokonalosti.

„Protože synovi na tom neobyčejně záleží, rozhodla jsem se přijmout vaše podmínky,“ pravilo sportovní stehno Miloušovi do očí, a jak se smyslně prohodilo se svým dvojčetem, ukázalo se jedno lepší druhého.

„Aha, jistě, no výborně...“ zatápal Milouš zrakem o úroveň výš a setkal se s odhodlaným pohledem, který na něco čekal:

„Takže?“

„Jak říkám,“ drmolil Milouš s přiblblým úsměvem toho, kdo neví a bojí se tušit, „jsem pro.“

„A kde si přejete uskutečnit celý ten... hm – obchod? Tady?“

„Noo... proč ne...?“

„Asi jste tak od studentek zvyklý, že?“ ušklíbla se a pružným krokem došla zamknout dveře, stejně energicky se vrátila zpět.

A bylo opět tělo na tělo.

Instinktivně si rukama kryl rozkrok, ale nic mu to nebylo platné. V kleku mu rozepala poklopec a vyňala toho dne tolik zkoušenou partii těla, aby si ji vložila do úst, počkala, až nabyde na objemu, a pak ji obouruč vedla tam a zpět. Miloušovo vědomí katapultované na hranici slasti a úděsu bloudilo, nevěda, kam se vrtnout dříve, zda přijmou daný stav, bránit se, hýkat blahem či vřískat hrůzou z neznámého, nebo se jen tak ztratit, neboť podobné praktiky znalo jen z pornografických kazet pašovaných Edou ze Západu. Když celý akt vyvrcholil, zdálo se, že došlo k naplnění onoho kontraktu, o němž Milouš neměl ani zdání. Věděl jen tolik, že každý obchod má přinejmenším dvě položky: má dáti – dal.

„Já jsem dala, vy máte dáti, pane magistře,“ prohlásila po té, co si přepudrovala tvář a našpulená ústa přejela rtěnkou.

Zničeně oddychoval v křesle: „Prosím vás, jděte...“

„Odejdu, až dostanu, pro co jsem přišla!“

„A pro co jste přišla?“

„Nedělej ze sebe hlupáka, sám víš nejlépe, jak na tom Martinovi záleží!“

„Běžte, běžte pryč!“

Když poznala, že nedostane, co chtěla, zasyčela jak zápalnice: „To tě přijde draho!“ S tváří lítice rozrazila dveře a nechala je dokořán.

Mohl tak spatřit fialovou ochechuli číhající na chodbě na příležitost. Přistižen in flagranti, aniž by věděl s kým a kým.

Tušil jen, že ho nic horšího toho dne už potkat nemohlo.

Nemýlil se.

*Kterak se on z tenkrát dostal do on ted: tělo stejně tvarožité, leč mysl nevědoucí... (fragment z románu **Cevakrk neboli Krkavec**; Carpe diem, 2019).*

Miroslav Demel

Narodil jsem se nedonošený na sklonku chladného olomouckého léta roku 1952. Přežil jsem díky inkubátoru a později elektrické peřince, kterou mě zahřivali. A takto determinován vydal jsem se krkolomně prát se se životem...

*Jako hudebník, hudební pedagog, milovník krásné hudby, literatury, žen a piva jsem napsal, a v letech 2008–2019 vydal, celkem osm básnických sbírek, jimž předcházelo vytvoření asi padesáti písničkových textů k vlastní tvorbě, i hudbě jiných autorů. Mezi nimi jsou přetextované černošské spirituály, ale také tzv. lidovky nebo naopak hudba k divadelním hrám. Například loutkohra **Kozičky a vlk** (1976) už předjímal tematicky drsnou budoucnost.*

*V poslední době mi totiž bylo ctí a potěšením participovat na dvou souborech „poetoterapeutických sedánek“, naplněných po okraj vulgární poezií – **Kluby poetických sprostáků** (2016) a **Okokokot** (2018).*

*Čeština je tak hravá a všestranně využitelná, že jsem se rozhodl porušit slib daný v předmluvě k mé poslední básnické sbírce **Strohé příběhy** (2019) – už nikdy více nepublikovat – a přispívám svým dílem do nového pokračování „milých sprostačinek“. Nehleďte tu snivé metafory bičující představitivost, nýbrž větší jednoznačně formulované rýmovačky s trochou sebeironizující nadsázky, okořeněné kapkou stalkingu, fetišismu nebo zoofilie.*

Jednotícím prvkem mé poezie je opět a znovu snaha o přibližování se absolutnímu verši, tedy zřymování všech slabik, což se zde v mnoha případech povedlo, i (záměrně) nepovedlo. Glosy na okraji stránek nemají být návodem k lepšímu pochopení básní, ale jakýmsi autorským „doznáním“.

Čtenář (hlavně mladšího data narození) může v průběhu knížky nabýt dojmu, že veršičky o milostných výbojích jsou pro autora seniorského věku nepatřičné.

Opak je pravdou!

Ve zralém životním období si milenci mohou užívat lásky a sexu v mnoha různých podobách uspokojivěji, než tomu bývalo v mládí, a s nadhledem své milostné počínání komentovat třeba formou veršovanéky. Do lůžka totiž vstupují celožitovní zkušenosti a klid pramenící z jistoty absence nastartování nežádoucího reprodukčního procesu.

*Moje zde uvedené verše vznikaly prakticky souběžně s básněmi **Strohých příběhů**, ale vzhledem k jejich obsahu, který byl „na hraně“, tam nemohly být zařazeny.*

Takže jsou teď a tady!

Motto:

*Už od časů Caliguly
jsou tu ty, co „skály“ hulí...*

md